

NATURRESERVAT I STOCKHOLMS LÄN

Södertälje- vägen

Välkommen att upptäcka den spännande miljön runt Södertäljevägen. Här finns ingångar till ett icke-kommersiellt alternativ till stadens rum. En mångfald av olika offentligheter. Här är det oklart vad som är “tryggt” och vad som är “otryggt”. Det har utvecklats en tolerans för invånarnas egna ingrepp och utforskningar. Barriärerna mellan ägare och invånare är diffusare och makthierarkierna har en förmåga att omvändas. Ordningen har accepterats som den dominerande ordningen.

I vardagens storstadsmiljö intalas vi ständigt att saker är i ordning och under kontroll. Vi möter stängsel, grindar och murar som ska finnas där för att avskilja barnen från gatan, gångtrafikanten från bilarna och det privata från det gemensamma.

Men tittar vi närmare på dessa barriärer så finner vi återkommande brister i dess nät. Brister som är ett naturligt inslag i staden. Hålen och läckorna i stängslen verkar vara tecken på ett fenomen som är starkare än vår strävan efter ordning.

På andra sidan det uppklippta stängslet existerar en alternativ offentlighet. Här kan vi själva programmera platserna utifrån våra egna behov. Vi kan utnyttja “otryggheten” och se den som en möjlighet för att skapa alternativ bortom det “trygga”. Vi kan definiera vårt egna utrymme i staden, skapa en plattform för att uttrycka oss och känna en delaktighet genom att själva förändra och tänja på stadens fysiska gränser.

Området runt Södertäljevägen är avsatt som naturreservat för att skydda de hål som uppstår i barriärerna med syfte att främja friluftslivet. Hålen är en del av den unika miljö som växt fram där industritomter möter bostadskvarter. Reservatet omfattar de befintliga hålen men inom området ska även de nya hål som uppstår bevaras.

Welcome to explore the exciting environment around Södertäljevägen. It has entries to a non-commercial alternative to the city landscape. A variety of different publics. It is unclear what is "secure" and what is "insecure". A tolerance for the residents' own interventions and explorations has developed in the area. The barriers between the owners and inhabitants are more diffuse and power hierarchies have an ability to become reversed. The disorder has here been accepted as the dominant order.

In the everyday urban environment, we are constantly told that things are in order and under control. We encounter fences, gates and walls that are supposed to be there to separate the children from the street, the pedestrians from the cars and the private from the common.

But if we take a closer look at these barriers, we find occurring defects in its net. Defects and leakages that are natural parts of the city. Holes and leaks in the fences seem to be evidences of a phenomenon that is stronger than our desire for order.

On the other side of the broken fence an alternative public exists. Here we are able to program the sites based on our own needs. We can make use of the "insecurity" and see it as an opportunity to create alternatives beyond the "secure". We can define our own space in the city, create a platform to express ourselves and experience a feeling of participation by changing and pushing the city's physical boundaries.

The main purpose of this reserve is to protect the holes that occurs in the areas' barriers and promote outdoor recreation. The holes are parts of the unique environment that has emerged in the zones where industrial land meets residential neighborhoods. The reserve covers the existing holes, but also new holes that might occur in the area are preserved.

Konstfack

T Telefonplan

Svandammsparken

Midsommarkransen

Nybodadepån

Västberga

Elektraparken

Arstabergsvägen

J Arstaberg station

- i Informationsskylt
- Målpunkt/sevärdhet
- ⋯ Gång- och cykelväg
- ⋯⋯ Gångstig
- T Tunnelbana
- J Pendeltåg
- Höjdkurva
- - - Stängsel
- Bebyggd yta

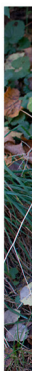
- Naturservatgräns
- Lövskog
- Gräsyta
- Buskvegetation
- Hällmark
- Grus- sandmark
- Järnvägsspår
- Hårdgjord mark
- Asfalt

0 250 500 meter

Många markeringar. Oklara. Olika. Otydliga. Betongklumpar med signaler i starka färger. Ljuset genom naturen. Mot betongen. Inte bara människor. Men uppblandat till något annat. Bst. Ful. Gym. Wol. 543. Tafs. Aod. Wlc. Fups. Rge. Kottar och höstlöv. Ljudet från tusen bilar. Monotona. Utan slut. Små bloddroppar på slitet papper. Det är ett ljust dis över träden. Himlen är blå men marken är blöt. Nu ska vi se vad som finns här inne. Vi rör oss framåt men det tar tid att upptäcka allt. Vi är såna som stannar upp efter vägen. Friluftslivet. Men vi väcker väl uppmärksamhet. Går jag av den vanliga vägen hittar jag direkt tecken på andra liv. Andra skyltar med andra märken. Bakom statoil ligger sopsäckar och sovsäckar. Det är en liten gles lövskog med spår av människor. Sluta produkter. Skyltar som är större och mindre. Sps. Kjx. Luckor till andra utrymmen i plåt och plast. Brända jättelokor i rader. Rationalitet eller ohyra. Vad är det för platser vi skapat här då? Det är lite samma som annars. Men man måste ta sig in emellan. Där träden växt upp och stängslen är nötta. Här har dom glömt att oredan finns. Det städas runt omkring och är inte meningen att vi ska hitta in

här. Men vad är det dom glömt bort egentligen? Det är bara nånting annat. Det spelar ingen roll hur långa stängslen är eller höga. Bara det finns ett litet hål. Det räcker att klippa en tråd. Som ett tyg. Man repar upp. Det är ingen stor grej. Det går hål. Där inne finns en annan puls. Det finns någonting som inte är färdigt än. Ingenting som kan bli färdigt. Reservatmarkeringarna inger en känsla av värde. Vi har hittat ett värde vänta. Förstör inte hela värden. Det är ingen annan som verkar ha sett. Så vi valde att bevara det här. Det finns också fler som tycker som vi. Vem har gjort dom här hålen liksom. Och varför. En och annan har sökt sig hit. Dom nya bostäderna bredvid elektraparken är kanske ett bra exempel på vart det här kommer hamna. Det ofärdiga har blivit mer färdigt. Bara en liten markering. Värde för vem? Ibland passar skräpet in så bra så jag vill inte att det försvinner. Det är svårt att bara kasta bort.

Men det är väl jag som inte hänger med. Stängslet löper längs tomten. Jag går längs med stängslet. Det är i och för sig en föränderlig plats. Man hittar lycka i det lilla. Snabba hus. Mobila hyresrätter. Låg standard för unga. Varför blir vi sämre och sämre på att bygga? Junior living. Det är nära att stängslet omringar busskuren. Det behöver inte vara så jävla noga. Det är väl en estetik det med. Det är lappat och lagat där hålen uppstår. Ett

försök att upprätthålla det civiliserade. Det ger ett naturligt uttryck. Alla djur försöker väl laga läckor. Det håller oss sysselsatta. Håller tankarna borta. Vi har gått lägst in i reservatet nu. Här finns utrymme för funderingar. Ljuset har följt efter oss i samma långsamma takt. Här står tysta och mörka lastbilar med stora luckor emellan. Det bildas små rum under lastbilarnas släp. Små omsorgsfullt lagade hål i stängslet. Skräpet kan väl kopplas ihop med lastbilschafförerna. Privat område. Ändå lite oklart tycker jag. Vart går egentligen gränsen? Det sitter stängsel halvvägs. Det finns spår av träd och växter. Kablar och toalettstolar. Men mest asfalt. Jag registrerar ett nytt hål i reservatet. Det är lite annorlunda. Väldigt lågt. Fint på något sätt. Dom börjar öka i antal. Det inger ett visst hopp för oss.

Vid parkeringen inne i reservatet skiner solen. Grenverket släpper in solljus. Över parkeringen där stockholms högsta hus skulle byggas, dyra hus. Ett stängsel är lagat. Trappor ner mot huskomplex med egen pool. Som är stängd för säsongen. Varför ligger 50-tals husen inne i reservatet? Och stängslen performerade av hål på gränsen. Avstickande stigar. En kvarglömd orienteringskärm. Nedtrampat gräs på väg mot kullarna. Ljud och bullervägg av södertäljevägen. Det konstanta in och utflödet till Stockholm stad. Cykelbanan är själv. Diket är allt lämnat. Båda sidor kan man bara lämna allt i. Inget behövs sparas. Ingen bryr sig att de är i ett reservat. Tjock vitfärg penslad på skrovliga ytor. Äldre än mina föräldrar. Säkert. Hålen i stängslena här fylls av taggbuskar. Män i dyra ytterrockar. Män i tajta jeansjackor. Tjejer födda på 70 talet i kläder från samma tid. Leende munnar, oleende ögon. Jaget och jagad. Räknar ni humlor, bilar eller cyklister. Skriver ni dikter grabbar, sista shortsvädret, tandlös cyklist slangig inbrotterska. Bergsknalle. Naturlig gräns följs av nypon och nio bladigt träd. Mellan raderna ännu en stig. Dämpande ljud närmare macken. Eric hittade ett bo och fem dunkar spolarvätska. Biluthyrningsparkering, biltvätten och sen bara grönska och glömska. Tiden här är löven, ljuset och södertäljevägens

dygn. Av bilar. Trafik, buller och bång. Dubbla björkar vid västberga. Mittemot oss hus man inte trodde fanns. Kontor komplex. Och en gata med bilar parkerade som det vore radhus. Men dem ser jag inte. Genvägen av grus. Förkortningen av övergångsstället. Bildån, buller av farten. Resturangen är under renovering. NOKAS har täckt taket med taggtråd. En soffa upp och ner precis bakom skyltten med guide över industrin. Som en tom park. Lämnad som en grön lunga. Stålräcke, stentrappa allt ur samma tid. Nya stilens målningar som inte syns på natten. Gränsland. Stängsel på andra sidan kontrollen. Parkering och så vid den vita lastbilen okontroll. Hål i ordning. Återuppöppnat. Gratis entre. En aspkolonne. Ett hörn fuktig gräs som slutat torka i skuggan. Höst. Smuts gult.dött. Lönn på rad. Som skärm från trottoaren. Det här klipps men används aldrig. Till BBB gruppen har vita paket samlats mot avskärmningen. Västberga Allen, två filer? Vi står på ena sidan. Dammiga bilar parkerade ser aldrig ut att används. Byggarbetsplatsstängsel, skog, okontrollerade löv fria igen. Fria fallandes. Kanske det enda som är fritt. En torrlagd bäck eller dike. Gamla snea tallar. Snea ur roten och upp. En parallell skogstig till ljussatt gångväg. Lönnar täcker marken, byggnadsplatser. Två träd är typ terracotta smutiga. Björken saknar krona. Har stora svamptickor att bära istället. Barnskrik. De ligger flera björkar på marken. Säkert en från skogen ser jag promenader på trottoaren. Yrkeskläder 6.30 – 17.00. en lekplats vid kanten av skogen. Gungor men staket för att avskilja. Mot byggets stängsel ligger en kabel. Längs hela stålet/väggen. En röd kopplingsdosa. En stig går ner mot arbetsplatsen. Inte en entre. Ett avbrott. Stängsel avbrott. Nästa steg mot parken och programmerat område. Två basketplaner. Inga mål. Sida vid sida. Meningslöst bra. Det naggas i kanten av

parken. Live övervakning. Dött gräs. Snabba hus. Hål, stål. Svenska bostäder. Gränser. Inbyggd bensinstation. Mittemot. Trähus neonskyltar träd skyddad av träd. Spikband. Daisys. Träd och terrass bor ihop. Stora lyktstolpar från en annan tid. Femtitalet igen? Lycka? Hoppfulla västberga. Inga helikopterrån. Vi fastna i fukten. Björktrasten flyger före. Elektravägen stor och själv. Bred. Alla åkeriers gamla handskar ligger vid stenkanten där vi går. Hans andresson och Bengt Greinert. Kopplock en man som ser snäll ut stannar och tittar länge innan motorn stängs av. Godsjärnväg. Industrispår. Romantikgräns och orubbbat mot allt. Bockad plåt, vildvuxet. Blå smuts. Bruna rostiga vagnar som alltid vilar ögonen på. Bockat plåt. Vågrätt, lodrätt, grus. Hinder lagade hål som rostet igen. Kvinnor som pratar högt på ett språk jag inte kan. Plastade varor. Öppna containrar. En öppning på till ett spår jag ser en parkering. En tid. Är det alltid stilla där. En stilla plats som bär märken av liv. Nu är allt det stilla. Kurvigaste kurvan. Bakvägen och åter vid ingången. uppställningsplats betongrör och nåt lämnat i björken. Hundbajspåse och flera svarta sopsäckar än jag kan räkna. Denna plats är varken din eller min. Är den vår eller ingens? Den behandlas som inget. I kurvan återkommer bullret men här finns stillheten kvar soptunnan är en person. Det ser ut som en gång.

